

MINDEN A LEGNAGYOBB RENDBEN

Álltam a hálószoba ablakánál, és lenéztem az utcára, Bettina a kertben volt, kitekarta az úszómedencét, nyugágyakat és törülközőket készített elő, s bőséges reggelit hordott ki az asztalra. Úgy érzi magát, mintha a görög szigeteken nyaralnánk, mondta ma reggel. Kissé fáradt voltam még, mert éjjel későn aludtam el, és most heverészni akartam félórát. De miután felöltözött és kiment a szobából, nem tudtam már elaludni, úgyhogy én is felkeltem. Szinte teljes volt a szélcsend, és a nyitott teraszajtón át tisztán felhalatszott a hálószobába az evőeszközök és a csészék koccanása. Nem mentem le hozzá. Értem jön majd, ha befejezte, s én vissza akartam még feküdni, ha esetleg feljön, higgye azt, hogy alszom, s ne legyen alkalma a szememre vetni, hogy itt tétlenkedem. Volt még egy folyóiratom az éjjeliszekrény fiókjában, amit ki akartam olvasni, s amit gyorsan el is rejthetek, ha meghallom a lépteit a lépcsőn. Ebben a pillanatban megláttam, hogy elől, a hosszú kanyarban befordul egy rendőrkocsi.

Nem gyakran járnak egyenruhások a település szélén álló környékünkre, s mert az utca másik végén nincs tovább út, mely visszavezetne a faluba, az ablaknál akartam maradni még s nézni; olyan ritkán történik valami izgalmas a környéken, a legutóbbi betörésnek is legalább öt éve már. Kinyitottam az ablakot, és tekintetemmel követtem az autót. A kocsikerekek halk, egyenletes surrogásán kívül szinte teljes volt a csönd; sem gyereknyafogás, sem madártrilla. Feszülten figyeltem, hová mennek, esetleg megállnak és kiszállnak, becsengetnek valakihez. S még inkább úrrá lett rajtam a feszültség, amikor leparkoltak és leállították a motort pontosan alattam.

Ketten voltak. Belebújtam a kéznél lévő legjobb nadrágomba, házipapucsot húztam, és lementem. Eldöntöttem, hogy nem hívom be őket. Mondanivalójukat éppolyan jól elmondhatják az ajtó előtt is. Kinyitottam az ajtót. Köszöntek és elnézést kértek a zavarásért. Gyorsan az ajtó elé léptem, hadd tudják, nem szándékozom őket betessékelni. Bettina még nem jött előre. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha lépteket hallanék a lekövezett járdán,

amely a házfal mentén a kertbe vezet. De amikor megfordultam, nem láttam őt sehol. Azt kérdezték, lenne-e időm válaszolni néhány kérdésre. Megkérdeztem, miről van szó.

– Hol volt ön péntek este fél tizenegy körül?

Meglepődtem. A kérdés túl gyors és túl direkt volt ahhoz, hogy spontánul válaszolhattam volna rá. Nem vagyok ellene, ha köntörfalazás nélkül azonnal a tárgyra térnek, az viszont mégsem tetszett, hogy felkészületlenül kell szembesülnöm egy kérdéssel, amire hirtelenjében nem tudtam válaszolni. De aztán arra gondoltam, hogy egyáltalán nem kell spontán módon válaszolnom, senki nem várhatja el, hogy gondolkodás nélkül idézze fel az ember az elmúlt napok eseményeit a hozzájuk tartozó időponttal együtt. Mégsem jutott semmi jobb eszembe, mint hogy még egyszer megkérdezzem, miről van szó.

– Feleljen a kérdésre, kérem.

– Úton – mondtam –, úton voltam.

– Pontosán hol?

Hagytam magamnak némi időt, mielőtt azt válaszoltam, hogy először a benzinkút kávézójában ittam egy vagy két sört, aztán továbbmentem Fauster bisztrójába, majd végül a Neumann-vendéglőbe. Erre nem mondtak semmit. Az volt az érzésem, többet szerettek volna hallani. Megtettem nekik ezt a szívességet, és hozzátettem, ez a szokásos körutam, minden második vagy harmadik pénteken bejárom. Kifejezéstelen arccal bólintottak, majd rövid szünet után egyikük azt kérdezte:

– Mit szól ahhoz, hogy valaki látta magát péntek este tizenegy körül Meissner nagygazda csűrje közelében?

– Ki látott engem?

– Annak semmi jelentősége – felelt ugyanaz, s közben folyamatosan fixírozta a tekintetem. Hozzátette: – Ha már éppen Neumann vendéglőjét említi: jó nagy távolságra van a csúrtól, vagy nem?

Nem válaszoltam; biztosan jól ismerte a környéket, s pontosan tudta, hogy Meissnerék csűrjéhez nem lehet csak úgy véletlenül arra járni. Úgy éreztem, az orromnál fogva vezettek. Ha azt akarta megtudni, voltam-e ott, egyenesen is megkérdezhetette volna. Eldöntöttem, semmit nem mondok többé. Mindent elmondtam már, amit kellett, s miután harmadszor is megkérdeztem, miről van szó, végre elmagyarázta, hogy tűz volt, az említett csűr már a harmadik, ami rövid időn belül leégett, ezért nagy valószínűséggel gyújtogatásról van szó. Sóhajtottam, mert semmi más nem jutott eszembe. Láttam, azon iparkodnak, hogy leolvassanak valamit az arcomról, egy jelet,

ami eligazítást adhatna, mire is véljenek. Kellemetlenül érintett, hogy így mustrálgatnak, s nemigen igyekeztem ezt előttük leplezni. Azt mondták, álljak rendelkezésükre, ellenőrzik az adatokat, s ha szükséges, ismét jelentkeznek. Aztán elbúcsúztak. Megvártam, míg beülnek az autóba. Még most sem láttam Bettinát sehol. A ház falánál álltam, s visszafojtottam a lélegzetem, füleltem. Valamiért az volt az érzésem, hogy a ház ellenkező oldalán ugyanezt teszi ő is, a házfalnak támaszkodik, és visszatartja a lélegzetét. Szinte tökéletes volt a csend, csupán egyszer hallatszott egy moped pöfögése a távolból, különben nem mozdult semmi. Egy idő után hallottam egy faszék csikorgását, amint továbblétkék a terasz kőpadlóján. Valószínűtlennek tűnt, hogy semmit nem hallott, normális körülmények között egészen hátul, a kert végében is hallani lehet a masszív bejárati ajtó nyílását és csukódását. De nem lehettem benne biztos, ezért nem a ház mellett mentem végig, hanem halkán besurrantam, hogy bentől lépjek ki a teraszra.

Az asztalnál ült, és kenyeret vágott. Olyan elmélyülten, hogy nem hallotta a lépteimet. Leültem. Vártam, hogy mondjon valamit. Aztán azt mondtam:

– Reggelt.

Felpillantott, és ő is azt mondta:

– Reggelt.

A reggeli amúgy nagyrészt szótlantul telt. Nemigen érződött már a mediterrán hangulat feletti öröme. Éppen ellenkezőleg, lehűlt a légkör, s mi mindketten mesterien rejtőztünk rutinos mozdulataink mögé. Bettinát egy folyóirat cikke kötötte le, miközben én többnyire magam elé bámultam. Amikor egyszer megkérdezte, kérek-e még kávét, megriadtam, annyira meglepett, hogy a hangját hallom. Csodálkozva nézett rám. Egy pillanatig az volt az érzésem, mond még valamit. De nem mondott semmit. Kicsivel később felálltam, az edényt a tálcára tettem, s bevíttem a házba. Utána felmentem, hogy megmosakodjam. Amikor visszatértem, Bettina már levetette a fürdőköpenyét, és egy napozóágyon heverészett a medence mellett. Valamivel odébb megálltam, s bikinibe bújt testét néztem. Pont most ráért volna még a vonzerejével, gondoltam. Arca előtt nagyméretű könyv, láthatólag jól elmélyedt benne. Egy pillanatig azon tűnődtem, vajon tényleg nem hallott semmit, a ház hátoldalán lévő csengő évek óta nem működött, s a reggelikészítés leköthette annyira a figyelmét, hogy nem hallotta a hangokat az utcáról. De ahogy most megláttam így feküdni, szórakozottan és mégis észlelhető feszültséggel a testén, mintha bármelyik pillanatban készenlétben kellene állnia valamire, nem volt több kétségem, mindent pontosan

követett. Még egyszer bementem a házba, hogy cigarettát és folyóiratot hozzak, s felhúzzam a fürdőnadrágom.

Amikor mintegy tíz perc múlva visszatértem a kertbe, Bettina már a vízben volt. Napszemüveget viselt, kinyújtott karral támaszkodott a medence szélén. Kora reggel óta alig váltottunk szót. Egy ideig úgy álltam előtte, hogy testem árnyékot vessen az arcára, aztán a nyugágyra vetettem magam. Elhatároztam, hogy a saját fegyverével győzöm le. Gyerekesnek tartottam, hogy nem szól semmit, tisztában kellett lennie azzal, hogy éppen hallgatásával árulja el magát. De amikor némi késéssel rájöttem, hogy ugyanezt gondolhatja rólam, nem tudtam, melyikünknek van inkább igaza. Eldöntöttem, megtöröm a csendet, és megkérdeztem, kellemes-e a víz. Azt felelte, igen. Megkérdeztem, nem hűvös-e még kicsit, általában beletelik néhány napba, míg megfelelő a hőmérséklete. Válaszként ellökte magát a medence széléből, még mielőtt a mondatom végére értem volna, s ezért aztán lelkiismeret-furdalás nélkül úgy tehetett, mintha nem hallotta volna, mintha a kérdés elmerült volna úszó mozdulatainak zubogásában. Felmérgelődtem és azon tanakodtam, hogy felkelek és bemegek a házba. Úgy döntöttem végül, hogy megvárom, mit csinál, ne lássa, mire gondolok. Úszott, összesen legalább tízhossznyit, mielőtt visszatért a medence széléhez, ugyanarra a helyre, és megkérdezte, nem akarok-e a vízbe menni. Azt feleltem, fáradt vagyok, inkább heverésznék egy kicsit. Ekkor hirtelen úgy tűnt, eszébe jutott valami, és azt javasolta, várjak még egy negyedórát, mielőtt lefekszem, amúgy is azt tervezte, vásárol némi apróságot, aztán időközben, míg ő elmegy a szupermarketbe, alhatok még egy órácskát. Csodálkozva néztem rá.

– Nem mondtad, hogy még be kell vásárolnod.

– Nem, tudom – mondta, és kisvártatva elmagyarázta, elfogyott a vaj, és különben is hozni akart estére egy üveg bort. Bólintottam. Nem volt rá jellemző spontán bevásárlásokat intézni, ráadásul hirtelen hangulatváltása és éles hangja is bizalmatlanná tett. Kiszállt a vízből, és azt mondta, majd szól, ha indul, csak gyorsan zuhanyozik. Nyilvánvaló volt, el akarja kerülni, hogy a közelemben legyen; sietve levette a nyugágyról a törülközőjét, s elmenőben megszáritkozott. Még azzal sem bajlódott, hogy becsukja a teraszajtót maga mögött. Kinyitottam az újságot, de nem olvastam. Enyhén szólva ingerült voltam. Arra gondoltam: miért nem mondta, hogy hallotta, amint a rendőrökkel beszélek? Miért rejtőzködik? Mit tervez a titkolózással? Amikor néhány perccel később felpillantottam a hálószoba ablakára, megláttam: az ablak melletti sarokban állt, és engem nézett onnan fentről.

Minden bizonnyal régóta állt ott és figyelt: amikor meglátta, hogy észrevettem, megriadt és visszajött a függöny a helyére.

Rövidnadrágot húzott, kezében textiltáska. Nem lépett ki a kertbe, csak a fejét dugta ki a teraszajtón, és közölte, most indul. Úgy tűnt, igyekszik minél hamarabb eltűnni. Lassan felkeltem a nyugágyból, és hozzáléptem. Megkérdeztem, miért ijedt meg az előbb, amikor megláttam a hálószoza ablakában.

Meglepődést színlelt, és azt kérdezte:

– Megijedtem?

Nem válaszoltam. Feszülten keresgélte a választ. Rövid szünet után megrázta a fejét, és azt mondta:

– Tévedsz, nem ijedtem meg. Miért ijednék meg tőled tizennégy év után?

Dühös voltam, mert tétovázott, kitartson-e reakciója mellett, és nem tudtam, mit válaszolhatnék. Azt gondoltam, utolsó megjegyzésével lezárta a témát, ám ekkor éles tekintetet vetett rám, és azt mondta:

– Ha azt hiszed, hogy megijedtem, talán inkább azt kéne megvizsgálnod, hogyan mérlegeled te a dolgokat. Lehet, hogy van valami, amiről azt hiszed, meg kéne ijednem tőle.

A hangja felerősödött, a végén szinte kiáltás volt már. Megfordult, és nehéz léptekkel az ajtóhoz ment. De távozásának hatását tompította, hogy vissza kellett fordulnia magához venni az autókulcsot, amit az asztalon felejtett.

*

Nem feküdtem le, ahogy mondtam, hanem amikor meghallottam, hogy kint a ház előtt becsapódik a kocsijátaja, és felbúg a motor, pólót és cipőt húztam, s elővettem a biciklit a fészerből, amely egészen hátul, a kertben állt. Elkarikáztam a helység másik végébe. Általában alig több mint tíz percbe telik átkerekezni, de az út utolsó részét nem az utcán tettem meg, hanem kerülővel, a hátsó földi és kerti ösvényeken, nem akartam, hogy ismét meglássanak a csűr közelében. Egy kis magaslaton álltam, ahonnan az egész környéket belátni. A csűr csaknem félig leégett. Kissé odébb állt egy hosszú házsor mellett, de nagysága és helyzete miatt minden ablakból jól lehetett látni. Leszálltam a bicikliről, és leültem a fűbe egy keskeny bozót-sáv mögött, amelynek az alja kevésbé volt sűrű, ahonnan jó volt a kilátás, és ahol nem láthatott meg, aki keresett. Tekintetem az út elejére szegeztem, és sorban végigpásztáztam a házakat. Cigarettára akartam gyújtani, de

észrevettem, hogy siettemben otthon felejtettem. Találtam helyette egy fűszálat, azt rágtam. Kissé nyugtalan voltam, nem tudhattam, hogy túl korán vagy túl későn érkeztem-e. Miután Bettina a bevásárlást, ami minden bizonnyal csak kifogás volt, tényleg elintézte, szinte biztos, hogy csak hazafelé kanyarodik a szupermarket felé, mert az olyan terméket, mint a tej vagy a vaj, a kelletténél nem szokta tovább hagyni a kocsiban. Sehol nem láttam. Elhatároztam, várok egy negyedórát, mielőtt megint visszakerekezem.

Akkor jött, amikor már nem is számítottam rá. Éppen felálltam, hogy felüljek a biciklire, amikor elől, az elhagyott pékség mellett megláttam bekanyarodni az autónkat. Gyorsan visszafeküdtem a földre. Arra gondoltam: szóval mégis mindent hallott. Lépésben hajtott el a házak mellett. Nem tévesztettem szem elől. Feszülten figyeltem, hogy csak megáll vagy ki is száll. Végül megállt Lisa barátnőjének háza előtt, ami szűk ötvenméternyire állt a csúrtól. Nem szállt ki. A ház előtt várt legalább öt percig. Láttam, hogy leállítja a motort. De nem szállt ki. Láthatóan küszködött a döntéssel, bemenjen-e vagy inkább ne. Dühített, hogy nem jutott eszembe magammal hozni a távcsövet, szívesen megnéztem volna, merre figyel, egy kis szerencsével le is olvashattam volna valamit az arckifejezéséről. Megvártam, míg újraindította a motort. Aztán felálltam, felültem a biciklire, s ugyanazon az úton kerekeztem vissza, amelyen érkeztem.

Már a kertben volt, amikor hazaértem. Egy ideig álldogáltam bent a teraszajtó mögött, s azon töprengtem, kimenjek-e egyenesen hozzá, vagy tegyek úgy, mintha el sem mentem volna hazulról. Nem kellett okvetlenül feltűnnie, hogy elhagytam a házat, igyekeztem a bejárati ajtót olyan nesztelenül kinyitni, amennyire csak lehet, s az is könnyen elképzelhető, hogy nem járt még fenn a hálószobában, és nem vette észre a cipőm hiányát a tartón. De mert nem lehettem biztos ebben, hátramentem. Utcai cipő volt még rajta, és azzal volt elfoglalva, hogy elrakja a nyugágyakat a fészerbe. Amikor felfedezte, hogy ott vagyok, a biciklire pillantott, amit magam mellett toltam.

– Voltál kint? – kérdezte.

– Nem voltam már fáradt – feleltem.

Bólintott, és egymás mellett mentünk a fészkerhez. Sem ő, sem én nem szóltunk. Ő a bal oldali ajtót használta, hogy elhelyezze a második nyugágyat, én a jobb oldalit, hogy a fali kampóra akasszam a biciklit. Hosszabban időztem, mint kellett, s neki sem égett éppenséggel a lába alatt a föld. A fészer ablakai a kertre néztek, ezért nem láthattam, hogy kint van-e már, és nem akartam addig várni, míg csapódni hallok felőle az ajtót, hogy az-

tán, a kellemetlen összetalálkozást elkerülendő, rövid habozás után kövessem. El tudtam képzelni, hogy ugyanezeket gondolja, és a maga részéről ő is az ajtó csapódását lesi, a játék kínosságától meg akartam óvni magunkat, és kimentem. Sehol nem láttam. Nem fordultam meg. Ha megtettem volna, biztosan háttal az ablak felé fordul, és úgy tesz, mintha a faláda melletti régi szekrényben keresgélne valamit. Én magam is ezt tettem volna, ha a helyében vagyok. Csak akkor hallottam meg, amikor már elértem a kert feléig. Viszonylag sokáig tartott, míg bezárta az ajtót. Egész biztosan nem mert kinézni az ablakon, gondoltam, s most meglepődött, mert úgy sejtette, valamivel távolabb vagyok már.

Bent a házban találkoztunk. Bezárta a teraszajtót, és elment a vécére. Én a konyhába mentem, és vizet tettem föl a kávénak. Amikor visszatért a nappaliba, az íróasztal hátsó sarkához lépett, és bekapcsolta a számítógépet. Azt gondoltam: szép, ha így akarja, felőlem tovább játszhatjuk ezt a játékot. Amikor azonban kivettem a szemes kávé a szekrényből, észrevettem, milyen feszült vagyok: megriadtam a hangtól, ami a szekrényajtó nyitásával és csukásával keletkezett. De rövid idő múlva már élvezettel fejeztem ki a rosszkedvem a zajokkal, a szükségesnél hangosabban nyitottam ki és csuktam be a hűtőszekrény ajtaját, amikor kivettem a tejet, a csészét keményen odavágtam a konyhapultra, úgy gondoltam, jogom van hozzá, de annyira azért mégisincs jogom hozzá, ahogy a következő pillanatban eszméltem, arra gondoltam: végül is te sem vagy teljesen ártatlan a helyzet kialakulásában, nem kellett volna elhallgatnod a rendőrség megjelenését. Röviden szólva, a kávé elkészítése összezavarta az érzéseimet, s a végére még békülékennyé is tett, és megkérdeztem, kér-e ő is egy csészével. Nem válaszolt. Feltételeztem, hogy a távolból nem hallott, és azért nem válaszolt, de amikor azonnal megismételtem a kérdést, hirtelen nem tudta türtőztetni magát, hátralökte a forgószéket, és felkiáltott:

- Te komolyan azt gondolod, hogy nem láttalak?
- És te azt gondolod talán, nem tudtam, hová mész?
- Hát akkor minden a legnagyobb rendben – mondta.
- Igen – mondtam –, minden a legnagyobb rendben.

Otthagytam a kávé, elvettem a kulcsaimat, a pénztárcámat, és elhagytam a házat. A lábam remegett, szürke, töredezett, sziklás táj növekedett bennem, aminek alig volt köze Bettina türkizsínű, pálmafák övezte tengeréhez. Beszálltam az autóba. Azt gondoltam: Jó okod volt elmenni. Beindítottam a motort, s a Neumann-vendéglőhöz hajtottam. Egyenesen a bárpulthoz mentem, rendeltem egy kis pohár sört, szinte egy hajtásra ki-

ittam. Rendeltem egy második, nagyobb sört, s odavittem az egyik asztalhoz, amely a hátsó falon lévő utolsó ablak mellett állt. Nem sok vendég volt ott, akit ismertem volna, az első helyiség alig telt meg, csak a bejárat melletti nagy asztalnál ült és kártyázott néhány idős ember, a bárpult mellett pedig egy kövér nő keresztrejtvényt fejtett. Újra fel akartam még állni, hogy a polcra új ágost vegyek, amikor a másik oldalon megláttam Lisát.

Oldalt fordulva ült a bárszéken egy férfi mellett, aki a játékautomatán játszott. Nem álltam fel. Nem tudtam, akarom-e, hogy idejőjjön hozzám, vagy inkább azt szeretném, hogy ne lásson meg, valószínű, hogy már akkor meglátott, amikor beléptem a vendéglőbe, s csak úgy tett, mintha nem venne észre a jelenlétem. Ebben az esetben maradhatott minden úgy, ahogy volt, én látszólag nem láttam őt, s ő látszólag nem látott engem. De amikor egyszer felállt, és üres poharával a bárpult mögé lépett, hogy töltsön még magának, felfedezett és intett. A ruházata alapján ítélve a pincérnőnek segédkezett, amint alkalmanként szokta, ha nagyobb társaság jött össze, vagy hétvégeken, amikor nagy volt a forgalom. Odajött az asztalomhoz. Egy pillanatig tétovázott, mielőtt leült. Megkérdezte, hogy vagyok, s közben a kezét együttérezően a karomra tette. Ez volt az egyik ok, amiért jobb szerettem volna, ha nem jön oda hozzám. Azt feleltem, jól vagyok. Azt válaszolta, ezt nem igazán veszi be, s kétségét azzal indokolta, hogy elmesélte, ma korán reggel nála járt a rendőrség.

– Tudom – mondtam.

Azt mondta:

– Szóval tudod?

Válaszolni akartam, hogy természetesen tudnom kell, mert az alibit csak akkor ellenőrizhetik, ha ismert a hely és az időpont – de az, ahogyan lesütötte a szemét, azt sugallta, hogy valami másra gondolt. Nem szóltam tehát semmit, és vártam, mond-e valamit. Ekkor hirtelen kitört belőle:

– Mit tettél volna a helyemben!

Várakozóan nézett a szemembe.

– De hát a rendőrségnek nem szabad hazudni, ugye? – mondta. – Hiszen azt nem szabad.

Azt feleltem, az embert a hazugságra való képessége teszi azzá, ami, és hogy az igaztalanság lehetőségén alapul szabadságának nagy része, és mindenkinek joga van hazudni, különösen, ha az igazság árt neki vagy valaki másnak, aki közel áll hozzá.

– Ennyire közel állunk mi egymáshoz? – kérdezte.

Erre nem akartam válaszolni, s ő nem firtatta tovább. Mindenesetre megnyugtattam azzal, hogy azt mondtam, ne törje a fejét, tiszta a lelkiismeretem.

– Tudtam, hogy semmi közöd hozzá, tudtam – mondta. Szemében őszinte megkönnyebbülés csillant fel, és gyorsan a szájához emelte a poharat, ám azonnal lerakta és azt kérdezte:

– Különben mit akartál ott kint?

– Úgy érted, ha nem azért voltam ott, hogy gyűjtogassak?

Mosolygott és azt mondta:

– Igaz, ostoba kérdés.

Én is mosolyogtam és azt mondtam:

– Csak egy kicsit.

Vártam, hátha mégis megismétli a kérdést, de szerencsémre spontán ellenkérdésem kellőképpen meglepte; nem tudtam volna, mit válaszolhatnék rá. Miután egy ideig egyikünk sem tudta, mit mondjon, szólt, hogy rövidesen lejár a pihenője, s még enne néhány falatot, mielőtt ismét visszatér hátra, a díszterembe. De nem indult el addig, míg előtte meg nem kért, erről ne szóljak Bettinának. Egy grimasszal akartam tudomására hozni, hogy ezt nem ígérhetem meg, amikor hirtelen és eléggé hangosan felkiáltott:

– Hiszen tudod, milyen!

Kissé merésznek találtam, amit mondott, és megkérdeztem, milyen Bettina.

– Na, hallod – mondta –, ha a helyében volnék.

Vártam a folytatást.

– Á, nem is tudom – mondta halkán. Aztán elbúcsúzott.

Amikor hazaértem, Bettina az ebédlőasztalnál ült egy csésze kávé mellett. A nap széles, sötétszürke felhőfal mögé tűnt; ott ült a sötétben. Láttam, hogy nem volt egyedül, az asztalon még két másik csésze és egy üres vizespohár. Egy ideig álldogáltam, s arra vártam, mondjon valamit. Aztán leültem vele szemben. Mereven nézett le az üres csészéjére, s nem úgy tűnt, hogy egyhamar rám pillantana. Amikor végre mégis megtette, egy fejmozdulattal az asztalon álló edények felé intettem:

– Azt is megkérdezted tőlük, maradnak-e vacsorára?

Szavaim tervezett hatása nem maradt el; felemelte a tekintetét és mosolygott.

– Nagyon vicces – mondta. – Egyikük iskolatársam volt, ennyi.

A teli hamutál mellett álló cigarettáért nyúlt, tüzet adtam neki.

– Személyesen veled szerettem volna inkább beszélni, de miután egyiket ismertem, így is rendben volt.
– Mondták, ki látott állítólag engem?
Megrázta a fejét.
– De nem feltételezed, hogy én gyűjtogattam, ugye?
Megrázta a fejét.
– Feltételezel egyáltalán valamit rólam?
Rápillantottam, vártam, mi jön még. De nem jött semmi. Hátradőlt.
Megértettem, hogy jobban szeretné, ha nem beszélénk erről.

BENKÓ GITTA fordítása